

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 26 kwietnia 2023 r.

Poz. 2694

WYROK NR II SA/WR 427/19 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 22 października 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn

Sędziowie:

Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis

Sędzia WSA Władysław Kulon (spr.)

Protokolant:

Kinga Bilka

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 22 października 2019 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Bolesławiec
z dnia 29 listopada 2017 r. nr XXVIII/238/17
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
wsi Łaziska

I. stwierdza nieważność § 13 ust. 9 we fragmencie: „Realizacja inwestycji po trasie istniejącej linii nie wyłącza możliwości rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca, z zachowaniem przepisów odrębnych”, § 13 ust. 10 we fragmencie „Realizacja inwestycji po trasie istniejącej linii nie wyłącza możliwości rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca, z zachowaniem przepisów odrębnych” oraz § 20 pkt 5 i pkt 6 uchwały nr XXVIII/238/17 Rady Gminy Bolesławiec z dnia 29 listopada 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Łaziska;

II. zasądza od Gminy Bolesławiec na rzecz strony skarżącej kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski, działając jako organ nadzoru złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Gminy Bolesławiec z dnia 29 listopada 2017 r. nr XXVIII/238/17 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Łaziska. Wskazując na art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506) skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności § 13 ust. 9 we fragmencie „Realizacja inwestycji po trasie istniejącej linii nie wyłącza możliwości rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca, z zachowaniem przepisów odrębnych”, § 13 ust. 10 we fragmencie „Realizacja inwestycji po trasie istniejącej linii nie wyłącza możliwości rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca, z zachowaniem przepisów odrębnych” oraz § 20 pkt 5 i 6 uchwały oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając żądania skargi skarżący zarzucił podjęcie:

- § 13 ust. 9 skarżonej uchwały we fragmencie „Realizacja inwestycji po trasie istniejącej linii nie wyłącza możliwości rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca, z zachowaniem przepisów odrębnych” oraz § 13 ust. 10 uchwały we fragmencie „Realizacja inwestycji po trasie istniejącej linii nie wyłącza możliwości rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca, z zachowaniem przepisów odrębnych” z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945 ze zm.) oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. nr 164, poz. 1587), polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego w zakresie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy oraz modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej poprzez dopuszczenie dowolnej lokalizacji sieci elektroenergetycznych;

- § 20 pkt 5 i 6 uchwały z istotnym naruszeniem art. 101 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2204 ze zm.), polegającym na wprowadzeniu w uchwale szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości dla terenów oznaczonych symbolem RM i RM,RU, w sytuacji gdy przepisy dotyczące scalania i podziału nieruchomości stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne.

Uzasadniając żądania i zarzuty skargi Wojewoda Dolnośląski wskazał, że przedmiotowa uchwała, wraz z dokumentacją prac planistycznych, wpłynęła do organu nadzoru w dniu 6 grudnia 2017 r., w związku z czym upłynął terminu, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, co skutkuje wniesieniem skargi do sądu administracyjnego. Przeprowadzona przez organ nadzoru ocena zgodności z prawem niniejszej uchwały doprowadziła do stwierdzenia, że Rada Gminy Bolesławiec, uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego.

W ramach uszczegółowienia skargi podano, że w § 13 uchwały przyjęto normy mające stanowić realizację wymogów wynikających z art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którymi obligatoryjnymi elementami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy oraz zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Standardy regulowania ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w tym zakresie zostały ustalone w § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W akcie tym określono, że ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać: a) określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic

i innych szlaków komunikacyjnych, b) określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, c) wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

„Infrastruktura techniczna” nie jest pojęciem języka prawnego, jest ono jednak definiowane w języku prawniczym, który wskazuje, że pojęciem tym należy obejmować - między innymi - urządzenia przesyłowe i dystrybucyjne oraz związane z nimi obiekty umożliwiające przesył energii elektrycznej, dostarczania ciepła i gazu, zaopatrzenie w wodę, usuwanie ścieków i odbiór odpadów, odprowadzania wód opadowych i roztopowych, a także wykonywanie transportu. Według Wojewody § 13 ust. 9 i 10 uchwały odnoszą się do elementu infrastruktury technicznej służącej do przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej (określonego jako linie elektroenergetyczne 110kV i 2x220 kV). W przepisach tych dopuszczono remonty i przebudowę tych linii. Zawarto w nim także zdanie o treści „Realizacja inwestycji po trasie istniejącej linii nie wyłącza możliwości rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca, z zachowaniem przepisów odrębnych”, co w ocenie organu nadzoru dopuszcza realizację sieci elektroenergetycznych w dowolnym miejscu.

Według organu przepisy prawa nie definiują pojęcia linii elektroenergetycznej. Z treści kwestionowanych przepisów uchwały wynika jednak, że odnoszą się one do sieci rozumianych, w myśl art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2019 r. poz. 755), jako instalacji połączonych i współpracujących ze sobą, służących do przesyłania lub dystrybucji paliw, lub energii, należące do przedsiębiorstwa energetycznego. Zgodnie z art. 3 pkt 9 i 10 Prawa energetycznego instalacje to urządzenia z układami połączeń między nimi, a urządzenia to urządzenia techniczne stosowane w procesach energetycznych. Wynika z tego, że sieć elektroenergetyczna składa się m.in. z linii (kable) oraz słupów i innych obiektów lub urządzeń służących do korzystania z niej. A zatem kwestionowane zapisy § 13 ust. 9 i 10 uchwały umożliwiające umieszczenie słupów oraz podziemnych, naziemnych i nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii stanowią w istocie zezwolenie na dowolną lokalizację sieci elektroenergetycznych.

Nadto Wojewoda zauważył, że lokalizacja nowej lub rozbudowanej infrastruktury technicznej wiąże się z koniecznością dokonywania nowych ustaleń w drodze miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zastosowana w uchwale koncepcja realizacji jednego z obligatoryjnych elementów planu miejscowego narusza zasadę sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikającą z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w związku z § 4 pkt 9 rozporządzenia. Elementy infrastruktury technicznej nie mogą być bowiem kształtowane bez określenia ich sytuowania. Podkreślono także, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego musi zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem, luzu interpretacyjnego. Ponadto realizacja infrastruktury technicznej oznacza konieczność wyznaczenia stref ochronnych i pasów technologicznych w granicach których wprowadza się ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenu. W sytuacji gdy regulacje odnośnie linii energetycznej dotyczą wyłącznie już istniejących sieci, zaś w kwestii dopuszczenia nowych sieci nie przewidziano ich lokalizacji doszło do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Brak takiej regulacji skutkuje konsekwencjami dla inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek, lokalizowania zabudowy oraz prowadzenia robót w zakresie zabudowy istniejącej.

Uzasadniając konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały we wskazanych fragmentach organ nadzoru podniósł, że brak wyznaczenia przebiegu sieci infrastruktury technicznej i brak wyznaczenia stref i pasów powoduje dowolność w zagospodarowaniu przez inwestora terenu objętego planem. W sytuacji kiedy nie jest znany przebieg pasów stref ochronnych od poszczególnych systemów infrastruktury technicznej, a równocześnie dopuszczona jest rozbudowa i budowa nowych sieci, to ma to negatywny wpływ na decyzje podejmowane przez inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek, lokalizowania zabudowy oraz prowadzenia robót w zakresie zabudowy istniejącej. Nie jest bowiem wiadomo czy

zlokalizowanie inwestycji na danym terenie nie okaże się sprzeczne z przebiegiem sieci infrastruktury technicznej, która może powstać w przyszłości. Nie określono żadnych ograniczeń w użytkowaniu tych terenów, w tym zakazu zabudowy. Dopuszczenie przez Radę możliwości swobodnego kształtowania przebiegu stref ochronnych od sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, ogranicza prawo własności nieruchomości znajdujących się na obszarze objętym planem, bowiem lokalizacja korytarzy, na których obowiązuje zakaz zabudowy, nie jest możliwa.

Następnie Wojewoda przytoczył treść art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, z którego wynika, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objęte planem miejscowym. Ogólne przepisy dotyczące powyższej materii zawarte zostały w ustawie o gospodarce nieruchomościami. W rozdziale 2 działu III tej ustawy, zatytułowanym „Scalanie i podział nieruchomości”, w art. 101 ust. 2 wskazano, iż: „Przepisy rozdziału stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne”. W związku z powyższym przeprowadzenie procedury scalenia i podziału, o którym mowa w art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy ma nastąpić na obszarze objętym planem miejscowym i przeznaczonym w tym planie na cele inne niż rolne i leśne.

Rada Gminy Bolesławiec, w wykonaniu normy kompetencyjnej wynikającej z art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy, określiła w uchwale szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym. W § 20 pkt 5 i 6 uchwały przyjęto minimalną powierzchnię nowo wydzielanych działek budowlanych dla terenów oznaczonych symbolami RM (zabudowa zagrodowa) oraz RM,RU (zabudowa związana z działalnością agroturystyczną prowadzoną w ramach gospodarstwa rolnego). W świetle powyższych ustaleń należy stwierdzić, że Rada Gminy Bolesławiec określiła zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości położonych na terenach rolnych.

Organ nadzoru podniósł, że w przepisie art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, regulującym zasady przeprowadzania procedury scalania i podziału, jednoznacznie wskazano, że przepisy rozdziału stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne. W konsekwencji na terenach przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolnicze bądź leśne, zasad takich ustalać nie można.

Zarzut względem zapisów zamieszczonych w § 20 pkt 5 i 6 przedmiotowej uchwały został poparty szeroko przywołanym orzecznictwem sądowoadministracyjnym, w tym orzeczeniami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu oraz poglądami doktryny. Końcowo Wojewoda Dolnośląski skonkludował, że Rada dokonując ustaleń w stosunku do terenów oznaczonych symbolami RM i RM,RU, naruszyła w sposób istotny przepis art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, co skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności § 20 pkt 5 i 6 przedmiotowej uchwały.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Bolesławiec podał, że zgadza się z argumentacją wyrażoną w treści skargi i wnosi o jej uwzględnienie w żądanym przez Wojewodę Dolnośląskiego zakresie.

Na rozprawie w dniu 22 października 2019 r. pełnomocnik Wojewody Dolnośląskiego podtrzymała skargę oraz zarzuty i wnioski w niej zawarte.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.; dalej: p.p.s.a.) sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Stosownie natomiast do art. 28 ust. 1 cytowanej wcześniej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, (ustawy) istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Zgodnie zaś z art. 151 p.p.s.a.

w razie nieuwzględnienia skargi w całości albo w części sąd oddala skargę odpowiednio w całości albo w części.

Z przywołanych przepisów prawa wynika, że zakres kontroli aktów normatywnych dokonywanej przez sąd administracyjny jest ograniczony do kontroli z punktu widzenia legalności. Przy czym dla dalszych rozważań trzeba przyjąć, że przez zgodność z prawem (legalność) należy uznać spełnienie przez akt wymogów dotyczących treści aktu, kompetencji organu, który go wydał oraz dochowania ustawowego trybu wymaganego do jego podjęcia. Przez sprzeczność z prawem należy zaś rozumieć niezgodność z aktami prawa powszechnie obowiązującego, czyli z Konstytucją, umowami międzynarodowymi, ustawami, aktami wykonawczymi oraz z powszechnie obowiązującymi aktami prawa miejscowego.

Przedmiotem tak rozumianej kontroli sądowoadministracyjnej w niniejszej sprawie jest zaskarżona uchwała Rady Gminy Bolesławiec z dnia 29 listopada 2017 r., nr XXVIII/238/17 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Łaziska. Sąd w składzie rozpoznającym skargę Wojewody Dolnośląskiego doszedł do wniosku, że zasługiwała ona na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa powszechnie obowiązującego na danym terenie (aktem prawa miejscowego) i musi spełniać wysokie wymagania stawiane tej kategorii aktów normatywnych oraz odpowiadać standardom legalności. Z tych względów, mimo że ustawodawca jednoznacznie przyznał organom gminy uprawnienie do uchwalania planów zagospodarowania przestrzennego, to równocześnie nałożył na nie obowiązek przestrzegania reguł stanowienia prawa. Z tego zaś wynika praktyczny aspekt sądowej kontroli aktów prawa miejscowego, która w ramach oceny legalności danego aktu, w pierwszym rzędzie skupia się na zbadaniu, czy organ samorządu terytorialnego prawidłowo zrealizował przyznaną mu kompetencję prawodawczą. Odnosząc to co powiedziano powyżej do rozpatrywanej sprawy, Sąd rozpoznający skargę doszedł do przekonania, że Rada Gminy Bolesławiec podejmując zakwestionowaną uchwałę w zakresie wskazanym przez organ nadzoru nie ustrzegła się istotnego błędu w zakresie reguł stanowienia prawa. Pierwsza część zarzutów skarżącego dotyczy zapisów zamieszczonych w § 13 ust. 9 i § 13 ust. 10. Wymienione przepisy uchwały odnoszą się do zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Dla dalszych rozważań względem kwestionowanych zapisów uchwały zasadne wydaje się przywołanie wyznacznika wynikającego z art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 ustawy, w którym wskazano, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo: szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy (pkt 9) i zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej (pkt 10). Zgodnie zaś z § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń. Z treści powyższych przepisów wynika, że ograniczenia w użytkowaniu określonego terenu, w tym zakazy zabudowy, a także zasady budowy i rozbudowy systemów infrastruktury technicznej, powinny być ustalone jednoznacznie w planie miejscowym w obrębie jego opracowania.

Mając powyższe na uwadze zauważyć należy, że w treści zaskarżonej uchwały określając zasady modernizacji i rozbudowy sieci i urządzeń infrastruktury technicznej Rada Gminy Bolesławiec przewidziała dla istniejącej linii elektroenergetycznej 2x220kV relacji Mikułowa – Polkowice oraz dla istniejących linii dystrybucyjnych 110kV remonty i przebudowę. Jednakże przewidując remont czy przebudowę rzeźbionych linii elektroenergetycznych poza dopuszczeniem ich prowadzenia jak wskazano „po trasie istniejącej linii” dopuszczono jednocześnie możliwość rozmieszczenia słupów oraz podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z linii innych niż dotychczasowe miejsca” zastrzegając jedynie konieczność zgodność takiego zabiegu „zachowaniem przepisów odrębnych”.

W świetle poczynionych przez gminnego prawodawcę zapisów uchwały stwierdzić należy, że generalnie sam remont czy przebudowa najczęściej odbywają się z zachowaniem dotychczasowego przebiegu linii. Jednak Rada Gminy Bolesławiec w treści kwestionowanych zapisów dopuściła wprost możliwość rozmieszczenia

słupów czy innych urządzeń w innych niż dotychczasowe miejsca. Co więcej regulacja przyjęta w uchwale w żaden sposób tych miejsc nie tylko nie konkretyzuje lecz dopuszcza zupełną dowolność, niejako asekurując się tylko zgodnością z przepisami odrębnymi.

Zdaniem Sądu zasadnie podniósł w skardze Wojewoda Dolnośląski, że poprzez dopuszczenie do możliwości dowolnej lokalizacji słupów i innych urządzeń doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego określonych w art. 15 ust. 2 pkt 10 oraz art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy. Trafnie ocenił kwestionowane zapisy uchwały Wojewoda Dolnośląski uznając, że sposób określenia zasad modernizacji i rozbudowy sieci i urządzeń infrastruktury technicznej stanowi nieprawidłową realizację normy zawartej w art. 15 ust. 2 pkt 10 w związku z § 4 pkt 9 rozporządzenia wykonawczego. Zgodnie z tym ostatnim przepisem, ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej powinny określać: sieci infrastruktury wraz z jej parametrami, warunki powiązania tych sieci z układem zewnętrznym oraz wskaźniki w zakresie infrastruktury technicznej. Tymczasem w skarżonej uchwale Rada Gminy Bolesławiec ustalając omawiane zasady przewidziała dowolność w lokalizacji słupów i urządzeń wchodzących w skład linii elektroenergetycznych, o jakich mowa w § 13 ust. 9 i ust. 10 uchwały. Wobec tego nie można uznać, że Rada w sposób jasny określiła lokalizację i przebieg planowanych do przebudowy czy remontu sieci i urządzeń. Nie określając lokalizacji słupów i urządzeń doszło do sytuacji, w której nie jest też jasne, kto w tym zakresie będzie podejmował decyzję. Tego rodzaju regulacje – stwarzające pole do dowolnej interpretacji i cedujące kompetencje prawodawcy lokalnego na nieznanego podmiot - nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie lokalizacji i przebiegu sieci i urządzeń. Wobec powyższego, doszło do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy. Brak precyzyjnej regulacji skutkuje konsekwencjami dla inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek, lokalizowania zabudowy oraz prowadzenia robót w zakresie zabudowy istniejącej. Należy także zwrócić uwagę na prezentowane w orzecznictwie stanowisko, że jeżeli plan miejscowy dopuszcza jakąkolwiek lokalizację inwestycji celu publicznego – a taką stanowi budowa (obejmująca także rozbudowę) linii służących do przesyłu energii elektrycznej (również o znaczeniu lokalnym) gazu, czy linii telekomunikacyjnych – to zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy w planie miejscowym musi być uszczegółowione jej rozmieszczenie. Wymóg ten konkretyzuje przepis art. 15 ust. 3 pkt 4a i 4b, który nakazuje – w zależności od potrzeb – określenie w planie miejscowym terenów rozmieszczenia inwestycji celu publicznego lokalnych i ponadlokalnych. Jeżeli zatem rada gminy nie określiła w sposób jednoznaczny lokalizacji i przebiegu sieci infrastruktury mimo, że dopuszczono ich budowę (która zgodnie z prawem budowlanym obejmuje wszak także rozbudowę), to zapisy te powodują, że wymienione sieci infrastruktury mogą być poprowadzone w sposób dowolny, określony wyłącznie przez inwestora, a zatem z pominięciem procedury uchwalania planu miejscowego. Takiego działania nie można pogodzić z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawa i działania organów administracji publicznej na podstawie prawa i w jego granicach.

Względem kolejnego zarzutu skargi związanego z zapisem poczynionym w § 20 pkt 5 i 6 przedmiotowej uchwały również należy zaakceptować stanowisko strony skarżącej. Analiza treści kwestionowanego skargą fragmentu uchwały prowadzi do potwierdzenia zarzutu skargi, że istotnie gminny prawodawca dopuścił do uregulowania zasad podziału i scalania terenów zabudowy zagrodowej (RM) oraz zabudowy związanej z działalnością agroturystyczną prowadzoną w ramach gospodarstwa rolnego (RM,RU). W art. 101 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami jednoznacznie wskazano, że przepisy rozdziału 2 działu III tej ustawy (regulującego sprawy scalania i podziału nieruchomości) stosuje się do nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele inne niż rolne i leśne. W konsekwencji na terenach przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolnicze bądź leśne, zasad takich ustalać nie można. Skoro zatem w przywołanym art. 101 ust. 2 u.g.n. wykluczono wprost pewną kategorię terenów, tj. rolnych i leśnych, niemożliwe jest, aby gminny prawodawca w podjętej uchwale, m.in. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wypowiedział się o zasadach scalania i podziału także dla tych nieruchomości. W takim przypadku nie jest dopuszczalny jakikolwiek „luz interpretacyjny”, który mógłby prowadzić do dopuszczenia uregulowania mocą uchwały zasad scalania i podziału takiej kategorii terenów, która została wykluczona obowiązującym przepisem rangi ustawy. Zaznaczyć też przyjdzie, że stanowisko

względem niedopuszczalności zawierania w regulacjach planu miejscowego zasad scalania i podziału względem gruntów rolnych i leśnych znajduje odzwierciedlenie w jednolitym orzecznictwie sądowoadministracyjnym. Tutejszy Sąd stanowisko zbieżne z poglądem zaprezentowanym w niniejszej sprawie wyraził choćby w prawomocnych wyrokach w sprawach: II SA/Wr 697/18, II SA/Wr 769/18, czy II SA/Wr 880/18.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art.147 § 1 ustawy p.p.s.a. Sąd orzekł o stwierdzeniu nieważności kwestionowanych fragmentów uchwały. Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania zawarte w punkcie II sentencji wyroku wydano na podstawie art. 200 tej ustawy.